

[Inge Krogh.]

adfærdsvanskelige børn og ældre. Det kan vel nok knibe noget at få den nødvendige erfaring, fordi området bliver så lille.

Efter lovforslaget kan de enkelte kommuner søge hjælp, få ekspertbistand i amterne. Nu står der ikke noget om, hvad dette eksperthold skal bestå af, og jeg vil gerne spørge, om socialministeren havde tænkt på bestemte kategorier. Jeg savner i hvert fald en omtale af, at der skal være læger i denne ekspertgruppe. Man må se i øjnene, at social trang ofte er kommet af eller i hvert fald forårsager psykiske vanskeligheder og legemlige vanskeligheder. Det er ting, man må tage op, når man skal bedømme den enkelte klient.

Om de læger, der skal være med i denne ekspertgruppe, skal være tilknyttet sygehuse eller måske skal stå alene i det sociale system, kan vel diskuteres. For øvrigt ser jeg meget lidt omtale af læger, af sundhedssektoren i bistandsloven. Den praktiserende læge er næsten heller ikke omtalt. Jeg synes, det er rimeligt, at netop den praktiserende læge får meget at gøre i det opsøgende arbejde.

Nu beskæftiger jeg mig lidt med det lægelige, for det har jeg inde på kroppen i det daglige. Der står, at man kan afkræve læger og hospitaler sygejournaler. Det må være en misforståelse, for læger er stadig væk underkastet en fuldstændig tavshedspligt, og sygejournaler kan ikke gå ind under loven om offentlighed. Så vidt jeg ved, sidder der en gruppe under justitsministeriet, der arbejder med dette meget vanskelige problem, og jeg tror i hvert fald ikke, at bistandsloven kan løse dette problem bare ved at sige, at man skal udlevere sygejournalerne. At der skal udleveres ekstrakter af dem, altså bearbejdede ekstrakter, det er noget andet.

Heroverfor kan man sige, at den sociale sektor har tavshedspligt på samme måde som lægerne, men jeg tror, at jo flere der får en tavshedspligt, jo mere bliver den udhulet, og slår prognoserne i perspektivplan II til, kan vi komme ud for, at halvdelen af Danmarks befolkning skal have tavshedspligt om, hvad den anden halvdel foretager sig.

I § 23 står der noget om, at den, der hjælper et barn, der er anbragt uden for hjemmet, til at skjule sig eller undvige, er hjem-

falden til straf. Her vil jeg stille et spørgsmål: hvad sker der med grupper, der fjerner børn fra hjemmet uden at have myndighed til det og uden forældrenes samtykke? Jeg tænker her på BRIS, som også har været nævnt før her i dag. Nu er jeg godt klar over, at BRIS sikkert ikke eksisterede, dengang det første bistandslovsforslag blev skrevet, men det er et problem.

Det må hilses med megen glæde, at børne- og ungdomsforsorgen decentraliseres. Jeg håber, at det vil medføre, at børn og unge, når de skal på institution, anbringes så nær ved deres hjem som overhovedet muligt. Nu sker det gang på gang, at unge fra København anbringes på Fyn og i Jylland; man siger, at fristelserne er mindre dér, men det viser sig, at de unge altid søger tilbage til deres hjemsted. Det ville være bedre, at de er så nær deres hjem som overhovedet muligt.

Der tales om privat pleje af børn, altså dagpleje, og det synes jeg er udmærket. Det er meget vanskeligt alene at bruge børnehaver, idet deres åbningstid er sådan, at moderen eller faderen i hvert fald kun kan have traditionelt arbejde fra kl. 7 til kl. 16; ud over disse tidspunkter kan børnene ikke passes dér. For øvrigt synes jeg — det mener mit parti, vi har det i vores program — at det ville være bedre, hvis man kunne hjælpe den ene eller den anden af forældrene til at blive hjemme ved at give dem som tilskud en del af det, som en institutionsplads koster. For øvrigt ser jeg med glæde, at der sættes ind på, at psykisk og fysisk handicappede børn kan blive hjemme.

Spørgsmålet om revalidering har flere været inde på. Det ser ud til efter forslaget til bistandslov, at man vil sætte mere ind på revalidering, og jeg ser med glæde, at det skulle være muligt at oprette beskyttede værksteder og at få ansættelse i det offentlige, men jeg efterlyser også beskyttede arbejdspladser i private virksomheder.

Det har været nævnt mange gange, at vi har for mange invalidepensionister. Nu ved jeg ganske udmærket, at en hel del af invalidepensionisterne er personer, der tidligere har været på statshospitaler eller på åndssvageanstalter, og som nu kan klare sig ude med en invalidepension. Men jeg har også været udsat for gang på gang, når jeg har talt med mennesker, som jeg skulle indstille